

EVROPSKI PARLAMENT

2009 - 2014

Odbor za ustavne zadeve

2013/2077(INI)

17.10.2013

MNENJE

Odbora za ustavne zadeve

za Odbor za pravne zadeve

o ustreznosti predpisov, subsidiarnosti in sorazmernosti v EU – 19. poročilo o
boljši pripravi zakonodaje za leto 2011
(2013/2077(INI))

Pripravljavec mnenja: Morten Messerschmidt

PA_NonLeg

POBUDE

Odbor za ustavne zadeve poziva Odbor za pravne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

1. opozarja, da je zaradi gospodarske in finančne krize sicer potrebno boljše usklajevanje politik in okrepitev pooblastil Unije na številnih področjih, vendar je treba v sistemu upravljanja Evropske unije na več ravneh ohraniti jasno delitev pristojnosti in po pregledni razpravi sprejemati odločitve na pregleden način na najbolj ustrezni stopnji ter zmanjševati birokracijo;
2. poudarja, da morajo evropske institucije spoštovati, da načeli subsidiarnosti in sorazmernosti, zapisani v členu 5 Pogodbe o Evropski uniji in Protokolu št. 2, ki sta splošne narave, zavezujeta institucije pri izvajanju pooblastil Unije, z izjemo, da se načelo subsidiarnosti ne uporablja na področjih, ki spadajo v izključno pristojnost Unije;
3. predlaga, naj se oceni, ali je treba določiti ustrezna merila na ravni Evropske unije za ocenjevanje skladnosti z načeli subsidiarnosti in sorazmernosti;
4. je seznanjen, da protokol št. 2 nacionalnim parlamentom formalno omogoča svetovanje zakonodajalcu EU o tem, ali novi zakonodajni predlog izpolnjuje merilo subsidiarnosti, kadar se njegove cilje zaradi njihovega obsega ali učinkov lažje doseže na ravni Unije kot države članice;
5. je seznanjen s ključnim pomenom, ki ga ima ocena učinka kot orodje, ki pomaga pri odločanju v zakonodajnem postopku in poudarja, da je treba v tem okviru ustrezno obravnavati vprašanja, povezana s subsidiarnostjo in sorazmernostjo;
6. pozdravlja tesnejše sodelovanje nacionalnih parlamentov v sklopu evropskega zakonodajnega postopka in ugotavlja, da parlamenti držav članic kažejo še večji interes, da institucije Unije pravilno uporabljajo ta načela. Da je temu tako kaže dejstvo, da je Evropski parlament leta 2011 prejel 77 obrazloženih mnenj, ki ugotavljajo, da osnutek zakonodajnega akta ne izpolnjuje načela subsidiarnosti, in 523 drugih prispevkov o prednostih zakonskega osnutka. Za leto 2010 sta bili ti številki 41 in 299; izraža pripravljenost, da nadaljuje sodelovanje in medparlamentarni dialog z nacionalnimi parlamenti in ju okrepi;
7. odločno poudarja pomen parlamentarnega nadzora tako Evropskega parlamenta kot nacionalnih parlamentov; priporoča, naj se nacionalnim parlamentom odobri znatna pomoč, ki jim bo omogočila izvajanje njihovih nalog nadzora; predlaga, da se nacionalnim parlamentom zagotovijo smernice, ki jim bodo pomagale pri ocenjevanju skladnosti z načelom subsidiarnosti;
8. poudarja, da je Sodišče v skladu s členom 263 PDEU pristojno za pregled zakonitosti zakonodajnih aktov glede skladnosti z načelom subsidiarnosti in da to načelo predstavlja politično smernico o izvajanju pooblastil na ravni Unije;
9. poudarja, da ima po drugi strani Sodišče Evropske unije zaradi Pogodb pristojnost pri

ukrepah, uvedenih na podlagi „kršitve Pogodb ali katerega koli pravnega pravila, ki se nanaša na njeno uporabo“, in da v skladu s Pogodbo o Evropski uniji, načeli subsidiarnosti in sorazmernosti spadajo med ta pravila; ugotavlja torej, da sodni nadzor nad veljavnostjo aktov Evropske unije zajema tudi preverjanje skladnosti s tema dvema načeloma;

10. poudarja, da je Sodišče v svoji sodbi z dne 12. maja 2011 v zadevi C–176/09 Luxembourg proti Evropskemu parlamentu in Svetu odločil, da načelo subsidiarnosti „zahteva, da so ukrepi, sprejeti v skladu s pravom Unije, primerni za uresničenje legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, in ne smejo prekoračiti okvirov, ki so potrebni za njihovo doseganje“ in da se lahko „na področjih, na katerih ima zakonodajalec Unije široka zakonodajna pooblastila“ na zakonitost sprejetega ukrepa v tem okviru vpliva le če je ukrep očitno neustrezen glede na cilj, ki ga pristojne institucije želijo izpolniti, čeprav mora evropski zakonodajalec vseeno „svojo izbiro utemeljiti na objektivnih merilih“ in pri ocenjevanju bremen, povezanih z različnimi možnimi ukrepi „preučiti, ali cilji sprejetega ukrepa upravičujejo negativne gospodarske posledice, celo precejšnje, za posamezne operaterje“;
11. opaza, da načelo subsidiarnosti, kot je opredeljen v Pogodbah, Uniji dovoljuje ukrepanje na področjih, ki ne spadajo v njeno izključno pristojnost le „če in kolikor države članice ciljev predlaganih ukrepov ne morejo zadovoljivo doseči na nacionalni, regionalni ali lokalni ravni, temveč se zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov lažje dosežejo na ravni Unije“, medtem ko v skladu z načelom sorazmernosti, vsebina in oblika ukrepov Unije ne sme presegati kar je nujno za doseganje ciljev Pogodb; poudarja, da sta subsidiarnost in sorazmernost tesno povezani, vendar različni: medtem ko se prvi nanaša na ustreznost ukrepov Unije v sektorjih, ki ne spadajo v njeno izključno pristojnost, se drugi nanaša na sorazmernost med sredstvi in cilji, ki jih določi zakonodajalec, in je splošno pravilo, ki ureja izvajanje pooblastil Unije; ugotavlja, da mora obravnavi subsidiarnosti logično slediti obravnavi sorazmernosti osnutka zakonodajnega akta, hkrati pa da preverjanje subsidiarnosti ne bi bilo dovolj učinkovito brez preverjanja proporcionalnosti;
12. ugotavlja, da je Komisija prejela le majhno število parlamentarnih vprašanj (32 od več kot 12,000) in 2011 o vprašanjih, ki se nanašajo na skladnost z načeli subsidiarnosti in sorazmernosti;
13. poudarja dejstvo, da je leta 2011 Komisija prejela 64 obrazloženih mnenj v smislu Protokola št. 2 o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti, kar predstavlja znatno povečanje v primerjavi z letom 2010; seznanjen pa je, da teh 64 obrazloženih mnenj predstavlja komajda 10 % od skupno 622, ki so jih nacionalni parlamenti poslali Komisiji leta 2011 v sklopu omenjenega političnega dialoga; opozarja tudi na dejstvo, da ni bilo v zvezi z nobenim predlogom Komisije predloženo dovolj obrazloženih mnenj, da bi se v skladu s Protokolom sprožil postopek z „rumenim ali oranžnim kartonom“; vendar je seznanjen, da je bil 22. maja 2012 prvič sprožen postopek z „rumenim kartonom“ zaradi predloga Komisije (osnutek uredbe Sveta o uveljavljanju pravice do kolektivnih ukrepov v okviru svobode ustanavljanja in svobode opravljanja storitev oz. t.i. uredba Monti II); poudarja, da je Komisija predlog umaknila, pa ne zato, ker bi menila, da je bilo kršeno načelo subsidiarnosti, temveč ker je ugotovila, da predlog verjetno ne bo imel dovolj

politične podpore v Parlamentu in Svetu, da bi bilo njegovo sprejetje zagotovljeno;

14. meni, da je treba oblikovati mehanizem za preverjanje načela subsidiarnosti in ga začeti uporabljati kot glavni instrument za sodelovanje med evropskimi in nacionalnimi institucijami; z zadovoljstvom ugotavlja, da se ta instrument v praksi uporablja kot sredstvo komunikacije in skupnega dialoga med različnimi institucionalnimi ravni v evropskem sistemu na več ravneh;
15. z zaskrbljenostjo ugotavlja, da nekatera obrazložena mnenja nacionalnih parlamentov poudarjajo, da v številnih zakonodajnih predlogih Komisije subsidiarnost ni zadostno utemeljena ali sploh ni utemeljena;
16. priporoča, naj se razišče zakaj nacionalni parlamenti predložijo tako malo uradnih obrazloženih mnenj in ugotovi, ali je to zato, ker vse strani spoštujejo načelo subsidiarnosti ali pa zato, ker nacionalni parlamenti ne morejo izvajati načela zaradi pomanjkanja sredstev ali kratkih rokov; meni, da je zaželeno, da Komisija naredi analizo;
17. poudarja, da morajo institucije EU nacionalnim parlamentom omogočiti pregled osnutkov zakonodajnih predlogov, tako da zagotovijo, da Komisija podrobno in izčrpno utemelji svoje odločitve glede na načeli subsidiarnosti in sorazmernosti v skladu s členom 5 Protokola št. 2 k Pogodbi o delovanju Evropske unije;
18. v zvezi s tem ugotavlja, da se zdijo veljavni časovni roki za izvajanje mehanizmov za preverjanje subsidiarnosti in sorazmernosti nacionalnim parlamentom pogosto prekratki;
19. poudarja dejstvo, da so evropske institucije odgovorne, da zagotovijo, da je zakonodaja jasna, lahko razumljiva in ne obremenjuje po nepotrebnem državljanov in podjetij;
20. je seznanjen, da je treba v kontekstu širše demokratične legitimnosti posebno pozornost nameniti sistemu zgodnjega obveščanja.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	14.10.2013
Izid končnega glasovanja	+: 24 -: 0 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Alfredo Antoniozzi, Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Carlo Casini, Andrew Duff, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Zita Gurmai, Gerald Häfner, Stanimir Ilčev (Stanimir Ilchev), Constance Le Grip, Morten Messerschmidt, Sandra Petrović Jakovina, Paulo Rangel, Algirdas Saudargas, Søren Bo Søndergaard, Rafał Trzaskowski, Luis Yáñez-Barnuevo García
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Elmar Brok, David Campbell Bannerman, Dimitrios Drucas (Dimitrios Droutsas), Isabelle Durant, Andrej Plenkovi�c
Namestniki (�len 187(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Edward McMillan-Scott, Catherine Trautmann